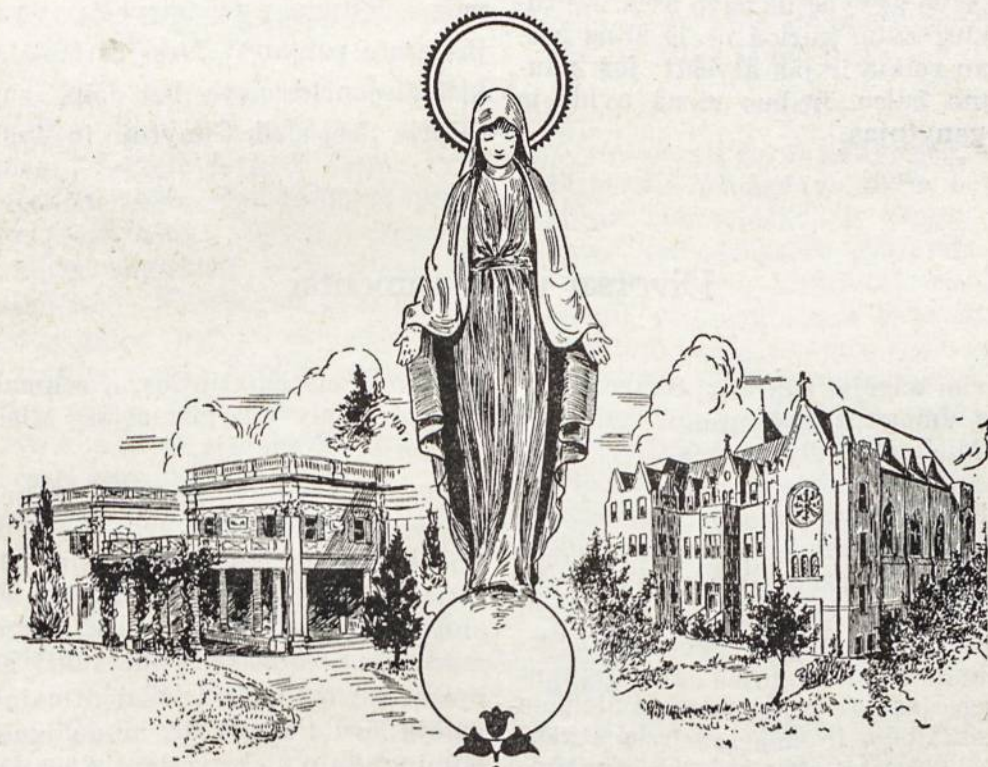

KRISTAUS KARALIAUS *Laivas*

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Savaitraštis

II SEKMADIENIS PO VELYKŲ

Evangelija

Jon. 10, 11 - 16

A NUO metu: Tarė Jėzus pariziejams: Aš gerasis ganytojas. Gerasis ganytojas duoda savo gyvybę už savo avis. Samdiny, kurs ne ganytojas, kuriam avys ne savos, pamatęs ateinantį vilką, palieka avis ir bėga; vilkas grobia ir išvaiko avis. Samdiny bėga, nes jis samdiny, ir jam nerūpi avys. Aš gerasis ganytojas, aš pažįstu savąsias, ir manosios pažįsta mane, taip, kaip pažįsta mane Tėvas, ir aš pažįstu Tėvą. Todėl aš guldau savo gyvybę už savo avis. Aš turiu ir kitų avių, kurios ne iš šitos aviūdės; man reikia ir jas atvesti; jos klausys mano balso, ir bus viena avidė ir vienas ganytojas.

Lėkcija

1 Petr. 2, 21 - 25

M YLIMIAUSIEJI: Kristus kentėjo už mus, jums palikdamas pavyzdį, kad sekiotumėte jo pėdomis. Jis nepadarė nuodėmės, ir nerasta vyliaus jo burnoje; kai jam piktžodžiavo, jis nepiktžodžiavo; kai kentėjo, negrūmojo, bet pasidavė tam, kurs teisė jį neteisina; jis pats savo kūne nešė mūsų nuodėmes į medį, kad mes, numirę nuodėmės, būtume gyvi teisybei; jo randais jūs esate pagydyti. Nes jūs buvote kaip klaidžiojančios avys, bet dabar sugrįžote prie jūsų sielų Ganytojo ir Vyskupo.

Divorsai ir Sakramentai

Jei visi teisėjai suprastų Sakramentų reikšmę žmogaus gyvenimui, kaip suprantą Michael Reilly, Jersey City, N. J., šeimos reikalų teismo teisėjas, tai divorso skaičius žymiai sumažėtų. Neseniai pas jį kreipėsi viena jauna porelė divorso reikalu, kuri tik prieš 10 mėnesių tebuvo susituokusi. Iš vieno ir antrojo patiektų skundų atrodė, kad jų skyrybos jau nebeišvengiamos. Tačiau, prieš darant sprendimą, teisėjas dar privačiai valandėlę su jais pasikalbėjo ir susitarė bylą atidėti sekančiai savaitei, gi šeštadienio vakare visi trys: teisėjas, besibylinėją vyras ir

jo žmona eis išpažinties, o sekmadienio rytą visi dalyvaus pirmosiose Mišiose ir priims šv. Komuniją.

Teisėjas nebuvo apviltas. Sakramentai padarė tai, ko jis negalėjo padaryti. To pat sekmadienio vakare jis buvo iššauktas prie telefono, kuriame išgirdo anų besibylinėjančių balsą: "Prašome mudviejų divorso bylą nutraukti, nes Sakramentų malonė visiškai atmainė mudviejų širdis ir protus, mudu jaučiame laimingi kaip niekada dar. Ačiū už atvedimą mus ant tiesos kelio".

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription: \$3.00 yearly in U. S. A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly. 10c a copy. Editor: Rev. A. Ignatas, MIC.

GYVENIMO KOVOJE

K. Baras

PIETŲ Afrikos misionierius kunigas Grimm, vokietis, buvo pašauktas į Vokiečių armiją. Jam pavesta rūpintis sužeistaisiais karo lauke. Tik ką prieš trečiąjį Yprės mūšį, 1917 metais, jis išgirdo aimanuojantį britų karininką, kuris gulėjo sužeistas penkias dienas toje karo zonoje, kur negalėjo žmogus įkelti kojos. Kunigas surinko nešėjus, besirūpinančius sužeistaisiais, ir jie išlindo iš savo apkasų. Smarki ugnis kilo iš priešų pusės ir britų kulkos švilpė virš gelbėtojų galvų. Britų lėktuvas skrido virš galvų. Pilotas greitai suprato padėtį ir davė ženklą, kad sustabdytų karinę ugnį. Kunigas ir jo pagalbininkai vyrą atnešė į saugią vietą. Karininkas pagijo, kunigas gavo kryžių už karžygišką žygį...

Kai prieš keliasdešimt metų šiltinės epidemija (geltonas drugys) pasiekė viršūnę Memphis mieste, Tenn., vyskupas parašė laišką dominikonų provinciolui, prašydamas atsiųsti į miestą vyrą, kuris rūpintųsi sergančiaisiais ir mirštančiais. Vyresnysis pažadėjo vyskupui pagalbą, bet jis nenorėjo įsakyti tam ar kitam savo broliui kunigui eiti į mirties nagus, todėl provinciolas pasiūlė savo kunigams šiaudų traukimo keliu apspręsti savo likimą.

Jei mūsų Viešpats pergyveno agoniją prieš mirštant, mes galime įsivaizduoti rankų drebėjimą, kai kiekvienas palengva traukė šiaudą, kuris turėjo nuspręsti jo likimą. Kai visi ištraukė, seniausias kunigas turėjo rankoje mirties šiaudą. Tuoju senas kunigas ruošės kelienei į mirties miestą. Bet staiga išeina į priekį jaunas kunigas J. Sheehy ir pasiūlė vieton senyvo kunigo vykti į Memphis miestą. Sėdo į traukinį ir vakare jau buvo mieste, kur siautė mirtis. Po kelių dienų jis gulėjo nebegyvas, kan-

kinys, paaukojęs savo gyvybę už artimą.

Prisiminus šį baisų 1878 m. marą, kunigas Quinn savo veikale "Memphis herojai ir herojės" rašė, kad tą rytą, kai laikraščiai paskelbė maro pavojų, žmonės neteko pusiausvyros. Vyrai, moterys, vaikai pripildė gatves. Visi bėgo, kas kur galėjo. Trijų dienų laikotarpyje nemažiau 30,000 žmonių išbėgo iš Memphis miesto...

Bet reikia priminti ir kitą faktą. Tos pačios dienos vakare kiekvienas pasaulietis kunigas, kuris tik galėjo rasti susisiekimo priemonę, buvo Nashvillėje, vyskupo mieste, ir pasisiūlė keliauti į areną, kur siautė geltonas drugys. Daugelis iš jų mirė Memphis mieste, begelbėdami kitus iš mirties...

—o—

— Aš esu geras ganytojas, — tarė V. Jėzus. Jis nemėgdavo girtis, bet reikalui atėjus neužtylėdavo ir tiesos. Tais laikais, kada žmonėse atsiranda daugybė visokių, įvairių, kita kitai priešingų nuomonių, reikalas vieno tiesą skelbiančio ganytojo pasidaro labai didis ir būtinas. Taip buvo Palestinos žemėje V. Jėzui joje begyvenant, taip ir dabar begyvenant šiame krašte.

Gerasis Ganytojas duoda savo gyvybę už savo avis (Jon. 10, 11). V. Jėzus ją davė už mus ir mes esame Jo avys. Jei kas nepripažįsta Kristaus suteiktos žmonėms kunigystės, tas nepripažįsta Kristaus savo ganytoju, tas nėra Kristaus avidėje.

Kristaus pasišventimas visų žmonių naudai yra pavyzdys, pirmiausia dvasiškiam, bet ne jiems vieniems. Pasišventimo turi mokytis iš V. Jėzaus visi krikščionys: vyrai ir moterys, dvasiškiai ir pasauliečiai. Juo kas daugiau pasišventia, juo būna arčiau prie Jėzaus.

Religinio Meno Paroda

Kun. Juozas Prunskis

JUNGTINĖSE Amerikos Valstybėse gyvena apie 100 lietuvių dailininkų, kituose laisvuose kraštuose yra dar apie 80 mūsų dailininkų. Jie yra kūrybingi ir nemaža kuria religinėmis temomis. Sakoma, kad meno kūrinys, tai dailininko autobiografija. Nenuostabu, kad lietuviai dailininkai, karo metu ir tremtyje daug kuria religiniais siužetais. Ankstybesnieji mūsų ateiviai pastatė didingas šventoves, o dabar atvykę kūrybingi talentai kaskart daugiau randa galimybės jas lietuviškais motyvais išpuošti. Lietuviai dailininkai kviečiami puošti ir kitataučių šventovių. Iš čia ir susidarė sąlygos suorganizuoti didesnę religinio meno parodą tremtyje.

Ji įvyko Chicagoje, tarp kovo mėn. 11 ir 28 dienomis, erdvioje, lietuviškais motyvais dail. Adolfo Valeškos išpuoštoje Šv. Kryžiaus parapijos salėje. Parodą ruošė Chicagos Kultūros taryba, kontakte su Kultūros institutu, vadovaujamu prel. Pranciškaus Juro; techniškai įrengimo darbus atliko dail. Valeška su savo studija.

Premijuotieji

Parodoje dalyvavo 38 dailininkai su 160 kūrinių. Išstatytiems kūriniams įvertinti buvo sudaryta teisėjų komisija, ku-

Angelas

Z. Kolba

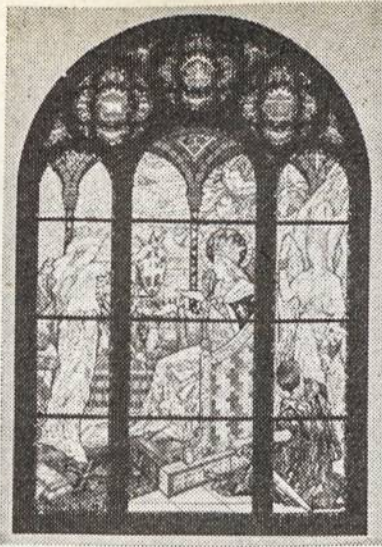
stituto, Loyolos ir De Paul universitetų rioje be lietuvių dalyvavo dar Meno inatstovai. Pirmą premiją laimėjo Paryžiuje gyvenantis Vytautas Kasiulis už savo litografiją "Bėgimas į Egiptą". Kūrinį vaizduojama išvargusi, persekiojama pirmųjų tremtinių — Šventoji šeima, bėganti nuo karaliaus, tykojusio nužudyti Kūdikelį. Dail. Kasiulis tampa pasaulinio garso kūrėjas. Jo darbai domina Paryžiaus parodų lankytojus. Šioje parodoje jis dar išstatęs stambų tapybos kūrinių "Pabėgėliai" ir du darbu guašu: "Šv. Antano gundymas" ir "Apreiškimas".

Šalia to dar suteiktos keturios premijos po \$100. Jas laimėjo dailininkai: Augius, Jameikienė, Mončys ir Petravičius. Paulius Augius parodoje išstatė 12 savo grafikos darbų, kurių premijuotaisi pavadintas "Po sumos" — iš bažnytėlės eina būrelis lietuvių, pro koplytstulpį, rankose nešinos meldaknyges ir rišulėlius. Bronė Jameikienė yra baigianti meno studijas Chicagos Meno institute. Parodoje ji buvo su trimis vitražais. Premijuotas jos vitražas "Trys karaliai"

Kristaus Veidas

Z. Kolba

Sv. Kazimieras

Z. Kolba

— spalvų darnus žaidimas, figūros stilizuotos iki abstraktizmo.

Antanas Mončys, Prancūzijoje dirbęs mūsų skulptorius, gavo premiją už savo skulptūrą „Madona“. Šalia to buvo dar fotografijos jo skulptūrų Šv. Martynas, Pelikanas, Šeima. Taipgi gavo premiją talentingas mūsų kūrėjas Viktoras Petravičius, parodoje dalyvavęs su 12 darbų: vitražų, lino raižinių, aliejinė tapyba, projektu mozaikai. Premijuotas buvo jo Šv. Sebastijono bažnyčios fasado projektas Nr. 2.

Užsieniečiai ir moterys

Religinio meno parodoje dalyvavo visa eilė menininkų iš užsienio. Be jau minėtų — su savo Rūpintojėlio keramika pasirodė iš Kanados Juozas Bakis. Kęstutis Račkus iš Prancūzijos buvo atsiuntęs aliejinį paveikslą Šv. Cecilija. Anastazija Mažeikaitė - Tamošaitienė iš Kanados dalyvavo su dviemis turtingai išaustais kilimais, vaizduojančiais Mindaugų krikštą ir Knygnešius sekmadienį. Telesforas Valius, Lietuvių Dailės instituto pirmininkas, iš Prancūzijos, kur dabar gilina meno studijas, į parodą buvo atsiuntęs 12 savo religinių litografijų.

Religinio meno parodoje dalyvavo 8 moterys. Be jau minėtų — dar buvo Jadvyga Dobkevičiūtė - Paukštienė, kūrybinga impresionistė, architektė Lukšai-

tė su savo projektais, kazimierietė seselė Mercedes, Anelė Pagalytė, Danutė Sakalauskaitė — abidvi Chicagos Meno instituto studentės, ir pajėgi dailininkė Aleksandra Merker - Vitkauskaitė, dramų aktorius Vitkausko duktė.

Kūrybingi vyrai

Daugumą tačiau sudarė vyrai. Albinas Bielskis - Elskus davė vitražą „Šventas veidas“, Alfonsas Dargis — medžio raižinį ir linoleumą, Jurgis Daugvila pasirodė su kilimais ir vitražu, kun. Petras Dzegoraitis davė 13 medžio koplytėlių, papuoštų tulpėmis, Gedimino stulpais, Vytautas Ignatavičius - Ignas davė tris aliejinius kūrinius, Zigmas Kolba pasirodė stipriu vitražistu ir mazaiku, Jonas Kovalskis ir Stasys Kudokas davė architektūrinių projektų, Edvardas Krasauskas — grafiką. Su savo religiniais kūrinių gerai pasirodė Algirdas Kurauskas, Pranas Lapė, Leonardas Mickus, Balys Milaknis, Ramojus Medzeliauskas, Vytautas Raulinaitis, Jurgis Šapkus, Adomas Šermukšnis, Vytautas Verpštas, jaunas gabus grafikas Romas Viesulas, Vytautas Virkau, Viktoras Vizgirda, Jonas Tričys. Stiprių kūrinių davė ir Adolfas Valeška.

Parodoje vyravo vitražai, bet buvo stiprių grafikos, tapybos, skulptūros, keramikos, architektūros, drožinėjimo ir kitų kūrinių.

Prie lietuviško kryžiaus J. Kaminskas

Sesuo Marija Klarietė

A. Iešmantas

JAU ne vieną kartą esu užsiminęs seserį Klarietę. Bet įsivaizduoju, kad beveik visiems mano žodžių skaitytojams (o kurie jų neskaito, tai tuo labiau) ji yra visai nepažįstama. Kiek kartų aš ją jau esu prisiminęs, tai tebuvo vis tik jos vardas, su kuriuo aš surišdavau tuos žodžius, kuriuos aš jums paduodavau kaip paties Dievo pasakytus ir kurie yra užrašyti tos Marijos Klarietės. Ir taip dauguma skaitytojų šią dieną dar tebegalvoja, kad aš vis naudoju vien tik sesers Jozefos Menendez užrašytais dalykais, tik ta knyga, kuri aprašo jos gyvenimą ir jos misiją. Deja, tie visi nepaprasti dalykai nėra taip siauri ir taip negyvi. Jau ir tie žodžiai patys savyje yra žėruojančios ugnelės, kurių niekas nepajėgs užgesinti, o kas juos į save prisiims ir jais pradės gyventi, tai to visas gyvenimas sužėruos visai nauja šviesa, nauja liepsna: skaisčia, ugninga, galinga ir amžina. Bet kaip tie visi žodžiai, kurie atėjo iš Dangaus, kurie yra Dievo, buvo mums apreikšti, kaip ir kieno jie buvo priimti, tai yra vėl visai kitas dalykas. Tai yra jau Dievo darbai, tai yra pagal Dievo valią ir Jo

planus atlikti dalykai, ir tokių savo darbų įkūnijimui Dievas pasirinko pagal Save tam tikras sielas, kurios ne vien Jam patiko, bet kurios ir pačios yra Jo padarytos neatskiriamomis dalimis nuo tų didžiųjų Jo darbų.

Šiuo metu turiu savo rankose, bent esu linkęs apie juos ir su juose esančiais dalykais pasidalinti laikui atėjus su skaitytojais, keturis tokius Dievo darbų aprašymus. Tai yra jau keturios didelės knygos: truputį mažesnės už Jozefos knygą, bet taip pat didelės knygos. Kiekvieną iš jų aprašo atskirą Dievo darbą, atskirą Dievo pasirinktą "įrankį", vis kitą asmenį, kurie, bent šioje grupėje, yra vis jaunos vienolės, jau atsiskyrusios su šiuo pasauliu, bet tai įvyko dar taip nesenai: prieš 33, 27, 14 ir 10 metų. Visi tie darbai įvyko kiekvienas atskirai, vienas nepriklausomai nuo kitų, kiekvienas iš jų nieko nežinodamas apie kitus, tik jie paėjo iš Dievo, iš vieno ir to paties Dievo, paties Jėzaus Kristaus darbu, Jo paties pastangomis, ir pagal Jo dieviškuosius planus bei norus. Ir kai kam nors pakliūva į rankas kuris vienas iš šių darbų, ar net ir visi darbai yra tas tuoj įsitikina, kad šie visi darbai yra vieno ir to paties Dievo atlikti. Taip yra ir su manimi: aš jų jokių būdu negaliu atskirti vieno nuo kito, negaliu į vieną iš jų žiūrėti, o į kitą ne; priešingai — kiekvienas iš jų taip nuostabiai papildo kitus, taip nuostabiai susiriša tarpusavyje, jog visuose juose ar kiekviename iš jų tematau tik gyvąjį, amžinąjį, gailėstingąjį, teisingąjį Dievą. Todėl ir savo rašiniuose, kuriuose bandau pakalbėti kuriuo nors atskiru klausimu, aš jau naudoju, ir naudosis ateityje, visus dieviškus žodžius ir iš visų tų dieviškųjų darbų. Jaučiu, kad toks yra mano darbas su visais šitais dalykais: pristatyti sieloms visus šiuos amžinuosius dalykus, kaip vienetą, kaip tobulą vienybę, kaip dalyką tobulai pilną savyje.

Popiežius Pijus XII laimina gausiai susirinkusius žmones Sv. Petro aikštėje (INS)

Šiame savo rašinyje, tačiau, aš kalbėsiu tik apie vieną iš tų "įrankių", tik apie seserį Mariją Klarietę, ir čia panaudosiu tik jos vienos užrašytus dalykus.

Kaip tai šis rašinys bus parašytas daugiau pagal mano senovišką formą — jis bus daugiau aprašymas. Senesnieji šio laikraščio skaitytojai gal dar atsimeina, kad prieš porą metų aš jums tepatiečiau vien tik ištisas ištraukas iš Jozefos užrašytų dalykų ir retkarčiais kelis jos gyvenimo bruožus. Tai buvo tik perrašymas arba tik aprašymas, prie kurio aš prilipdydavau dar savo vardą. Tiesa, tai buvo mano nuoširdaus darbo vaisius, bet jis buvo labai netobulas, ir šiandieną prie jo grįžti aš visai nebeketinu. Ir jaučiu, kad anie mano darbeliai labai mažą derlių tenešė, nors anie dalykai, kuriuos jums patiečiau, savyje yra nepaprastai didingi.

Kad šitai aiškiau paaiškinčiau, stabtelsiu ilgėliau prie šio klausimo. Dievas, duodamas žmogui Savo įsakymus, kaip didžiausią iš jų pabrėžė: Mylėsi savo Dievą visa širdimi, visa siela, visu protu, ir visomis jėgomis. Širdis, siela, protas ir visos jėgos tai reiškia jau visą žmogų, visą jo būtybę, visą jo gyvenimą. Ir su visu tuo, arba su visu savimi, reikia savo Dievą mylėti. Vadinasi, meilė nėra vien širdies dalykas; priešingai, širdis turi mylėti Dievą savo jausmais, savo troškimais, bet taip pat ir siela turi mylėti Dievą iš savęs — Jo ilgėjimuisi, atsidavimu Jam, išsilaikymu Jo tiesoje; protas — Dievo išpažinimu, Jo pažinimu, Jo sekimu, kovojimu dėl Jo, o visos kitos žmogaus jėgos turi irgi iš savęs ir savąją tą meilę reikšti.

Rašymas bei skaitymas yra kaip tik viena iš tų žmogaus jėgų, ir šitai iš savęs turi pareikšti Dievui meilę. Bet gerai supraskite, kad toks meilės pasireiškimas turi eiti išvien su visomis kitomis žmogaus jėgomis, su jo širdimi, siela ir protu. Kiekviena pasireiškimo sritis, kiekvienas meilės darbelis ar aktas, turi prisistatyti prieš Dievą kaip viso žmogaus dalis, turi atstovauti visą jo būtybę ir visą jo gyvenimą. Todėl ir mano rašymas, jeigu jis yra skiriamas Dievui

pagerbti, jeigu jis yra mano meilės Jam pareiškimu, turi nušviesti ir mane patį. Vadinasi, kiekvienas mano rašytas žodis turi leisti pajusti ir mane patį, jie turi pasakyti, ką ir kaip aš galvoju, ko aš siekiu, kaip aš gyvenu ir t.t. Tai neturi būti mano paties asmens kėlimu, jo pabrėžimu. Ne. Bet aš ant savęs turiu parodyti, kad aš tikrai esu prisiėmęs Dievą kaip savo Vadovą, kaip Jis mane valdo, kaip Jis manyje gyvena ir per mane veikia. Jeigu taip nėra, tai visas mano darbas yra tuščias, ir tuomet būtų geriau, kad iš viso nieko tokio nerasyčiau. Dievas turi būti mano keliu ir mano pačiu gyvenimu, ir tai ne pagal mano paties išsivaizdavimus ar norą, bet tik pilnai sutariant su visais Jo pamokymais, įsakymais, pageidavimais ir iš Jo paeinančiais įkvėpimais.

Kiek aš žinau ir kiek aš patyriau iš savo gana gyvo ir plataus susirašinėjimo apie šiuos dalykus, tai ryškiai pasireiškia faktas, kad labai daug kas vengia bet ką pasakyti apie visus tuos dalykus, net vengia juos pažinti, juos į savo rankas paimti. Ir kodėl? Daug kas atsako, kad Bažnyčia dar savo žodžio dėl jų nepasakė. Bet aš pasakysiu, kad Bažnyčia dėl jų jau taip aiškiai yra pasisakiusi, jog aiškiau jau ir nebegali. Tiek užtvirtinimų prie jų yra pridėta, tiek daug rimtų atsiliepimų apie juos yra pasakyta, taip plačiai ir laisvai yra leidžiami jie skleisti. Bet svarbiausia yra tai, kad ten, per juos, pats Dievas kalba, ir šitai yra neužginčijamas faktas. Ir argi to neužtenka kiekvienam katalikui, kad jis jau su visu savimi į juos pasinertų, jais persiimtų, jais pradėtų gyventi! Išeina, kad pats Dievas yra nepažįstamas arba kad Jo yra labai prisivengiama, kad nuo Jo bėgama, kad nuo Jo darbų kratomasi. Ir čia aš jums pacituosiu kelis paties Dievo žodžius, sesers Marijos užrašytus, kuriais Jis tą faktą patvirtina:

"Aš esu ištremtas iš tautų, ištremtas iš visur. Ir tačiau 'Mano žodžiai niekuomet nepraeis' ir Mano darbas taip pat visur triumfuos: truputis raugo užtenka, kad iškiltų visa tešla!" (iš 342).

8 Ministeriai išteisina Bosco

O. Labanauskaitė

KAI pirmoji krata Bosco neįveikė, jo priešai sugalvojo prie jo prieiti kitais būdais — jie prikalbino vidaus ir švietimo ministerius padaryti pas Bosco antrą kratą.

Įkalbėta, kad pas Bosco yra paslėpta popiežiaus ir pabėgusių kunigaikščių pinigų neva vaikams šelpti, o ištikrųjų tie pinigai esą ginklams ir kareiviams samdyti, kad būtų galima pasipriešinti Italijos suvienijimui.

Taipgi norėta patikrinti, ko mokomi kun. Bosco žinioje esą oratorijos vaikai. Gal kalbama prieš konstituciją, prieš valdžios parėdymus, prieš valdžią, prieš Italijos suvienijimą? Gal kurstoma maištauti? Kad apie tuos dalykus ką patirtų, nutarta atėjus netikėtai vaikus paklausinėti.

Kai atėjo kiti kratytojai būrio policininkų lydimi, kun. Bosco nebuvo namie. Nelaukti svečiai užklupo tuojau geriausią kun. Bosco bendradarbį kun. Alasonnattį ir tuojau pareikalavo parodyti atskaitomybės knygas. Kai jas pažiūrėję rado daugiau išlaidų negu pajamų, tai įnirtę pradėjo ant oratorijos prefekto šūkauti ir grasinti ką blogo padarysias, jei pinigų neparodysias. Silpnos sveikatos kun. prefektas išsigando ir nualpo.

Tą akimirką parėjo kun. Bosco ir ne juokais suėmė žiauriai pasielgusius augštus valdžios pareigūnus. Jis jiems priminė, kad yra teisėjai, ne žmonių kankintojai, todėl savo pareigas turi atlikti mandagiai, jei tokių turi čia jo pastogėje. Sužinojęs, kad jie nori kratą daryti, jis jiems parodė gretimą kambarį ir ten įsivedęs vėl apibarė už žiaurų elgesį su prefektu, už sargybinių suvedimą į kiemą, už vaikų išgąsdinimą. Valdžios pareigūnai susigėdo ir nenoromis bei neaiškiai atsiprašė, nes buvo pasielgę kaip tikri laukiniai.

Susitarė su kun. Bosco, kad eis mo-

kyklų apžiūrėti. Mat, jiems rūpėjo ne tik tariamas paslėptas auksas, bet ir tai, kas yra kun. Bosco auklėtinių galvose. Jie tuojau pradėjo davinėti mokiniams suktus klausimus. Kad ir štai tokį:

— Ar žinai, kas užmušė Cezarį?

Kai vaikas papasakojo žudikus ir aplinkybes, egzaminatorius vėl klausia:

— Tai Brutus gerai padarė, kad užmušė tą laisvės vagį ir tautos prispaudėją?

— Man išrodo, kad pavaldinys negali kėsintis prieš savo valdovą, tuo labiau jį užmušti. Todėl Brutus labai nusižengė — gynėsi klausiamas vaikas.

— Bet jei valdovas negerai elgiasi, tuomet, žinoma, jį galima užmušti? — toliau tęsia savo tikslo siekdamas švietimo ministerijos pareigūnas.

— Jei valdovas negerai elgiasi, tai Dievas jį nubaus, bet žmonėms nevalia jo liesti.

Dabar egzaminatorius atidengė savo tikslus šitokiu klausimu:

— Kalbėkim aiškiau — argi nebūtų galima nudėti Viktorą Emanuelį (Piemonto karalių, kurio vardu tie pareigūnai vaiką kankino suktais klausimais), kad jis daugiau nekankintų vienuolių, kunigų ir popiežiaus?

— Ne, taip negalima! — sušuko jau verkšlendamas vaikas.

— Žinau, kad tu taip sakai tik dėlto, kad kun. Bosco taip liepė sakyti, bet iš tikrųjų, tai jums kitaip apie tai sako — spyrysi pykdamas inspektorius.

Vaikas verkdamas tvirtino, kad apie tuos dalykus nieko nekalbėta, todėl jis ir nežinaš ką apie tai manyti. Atsakinėjas, kaip pats išmanąs.

Išbuvę septynias valandas ir išlandžioję visus oratorijos kampus pareigūnai išėjo pasiėmę kelis mokinių sąsiuvinus. Kun. Bosco dar jiems įdavė vieną kopiją oratorijos reguliavimo, kuris tuo metu dar nebuvo spausdintas. Ir pridėjo dar tokią pastabą:

— Iš to reguliamino ponai ministerriai pamatys, kokiais nuostatais ir kokioje dvasioje yra auklėjami vaikai mano įstaigoje; jie galės įsitikinti, kad oratorija ne tik nekenkia valdžiai ir valstybei, bet žymiai prisideda prie šeimos ir visuomenės atnaujinimo, nes per oratorijos duris grįžta į visuomenę klusnūs sūnūs ir išmintingi piliečiai. Prašau priminti savo viršininkams, kad perskaitytų tą reguliaminą. Turiu viltį, kad tamsitos daugiau neateisite mūsų gąsdinti.

Kritikams išėjus, kun. Bosco su vaikais nuėjo bažnyčion padėkoti Dievui už apsaugą. Už kelių dienų du revizijos komisijos nariai atėjo pas kun. Bosco savo sielos reikalų sutvarkyti, o dar sekančią dieną visi gimstančios saleziečių draugijos nariai jam pažadėjo nebijoti nepalankių sąlygų ir piktų žmonių grąsinimų.

Klierikas Ruffino savo dienoraštyje rašo, kad 1860 m. birželio 11 d. visi numatyti šv. Pranciškaus Saleziečio Draugijos nariai pasirašė tos draugijos regulą ir ją pasiuntė ištremtam Torino vyskupui į Prancūziją. Prieš išsiskirstydami pasižadėjo tą regulą vykdyti net ir tada, jei sąlygos neleis vienuoliškų įžadų padaryti.

Garsas apie antrąją kratą kun. Bosco oratorijoje greitai apkeliavo miestą ir sukėlė žmonių užuojautą. Parlamento nariai įnirto ant ministerių ir norėjo triukšmą kelti, bet kun. Bosco visus prilaikė, nes nenorėjo nereikalingų ginčų. Jis geriau nutarė pats parašyti smulkius pranešimus vidaus ir švietimo ministeriams apie savo oratorijos veikimą.

Be to, paprašė švietimo ministerio Farini audiencijos, kad galėtų jam viską papasakoti, melus atitaisyti ir nesusipratimus baigti. Jis pažadėjo jį primti, bet paskirtą valandą liepė neįleisti. Tada jis kreipėsi į vidaus reikalų viceministerį, bet ir tas paskirtą valandą jo nepriėmė, nes teisinosi darbo turįs. Bosco laukė jo iki šeštos valandos vakaro. Kai tas darbo dienai baigiantis galvą pro duris iškišęs pamatė kun. Bosco, tai neprasdydamas įeiti liepė jam pasakyti savo reikalą. Jis gi buvo paprastas — kun.

Bosco paprašė iš jo paimti savo globonors tuos globos neturinčius vaikus, kuriuos ministerija kas savaitę bent po kelis atsiunčia kun. Bosco, kad jis jais rūpintųsi.

Bosco reikalas jį sudomino, todėl pasikvietė jį į savo darbo kambarį ir pradėjo ne apie vaikus kalbėti, bet nebūtus ir negirdėtus nusikaltimus jam prikašioti. Bosco gynėsi stipriai ir energingai, bet mandagiai, melus faktais atitaisydamas. Kai viceministeris pamatė, jog tas kunigas nėra toks baisyus, kaip apie jį sako, tai pažadėjo parūpinti audienciją ir pas ministerį.

Šį kartą ministeris Farini pats jam duris atidarė, bet pasisodinęs tuojau pradėjo švelniai kaltinti, kad esą susidėjęs su Piemonte valstybės priešais ir įsimaišęs į politiką. Bosco dėstė savo. Ministeris užpyko ir pagrasino kalėjimui įmesti Bosco, jei neprisipažins. Bosco nė nemanė nusigąsti, nes visi kaltinimai buvo neteisingi, faktai iškraipyti. Jis atrežė ministeriui, kad tokio negarbingo darbo tikrai nepadarysiąs, nes esąs susirūpinęs savo garbe ir nedrįsiąs pažeisti teisingumo.

Ministeris apsiraminęs, bet nenorėjo Bosco paleisti iš jo jokio prisipažinimo ar pasiteisinimo neišgavęs. Todėl ėmė jį versti kalbėti užsimindamas, kad turima dokumentų, turima laiškų, kurie jį kaltina.

— Bet kur tie laiškai ir dokumentai? Šiuo atveju aš reikalauju teisybės ir įstatymo vykdymo — spaudė kun. Bosco.

Jis žinojo, kad ministeris gali turėti ištremto Torino vyskupo jam siųstą laišką, kurį valdžia galėjo pasiimti sulaužydama korespondencijos neliečiamybę; kadangi žinojo to laiško turinį, tai ir ragino ministerį tą laišką parodyti. Laišką ministeris čia pat turėjo, bet parodyti nedrįso, nes tikrai jam buvo gėda, kad laiškai sulaikomi.

To laiko Piemonte ministeriu pirminku ir užsienio reikalų ministeriu buvo grafas Cavour, kuris kun. Bosco pažinojo ir norėjo jį pamatyti kaip tik tada, kada šis buvo pas vidaus reikalų ministerį. Kadangi buvo iš anksto susitar-

ta, tai Cavour, lyg nieko nežinodamas, ir įėjo į vidaus reikalų ministerio kambarį linksmai nusiteikęs.

— Kokios gi bėdos čia jus atvedė, kun. Bosco? — paklausė Cavour rankas trindamas ir nuotaikingai sveikindamasis.

Užsimezgė ilgas pasikalbėjimas, po kurio kun. Bosco grįžo namo nusiraminęs, kad visi nesusipratimai išaiškinti ir niekas jo daugiau kratomis ir grąšinimais nevargins.

Ir ministeris pirmininkas Cavour prikašiojo kun. politiką ir rėmimą popiežiaus prieš valstybę. Kun. Bosco jam paaiškino, kad tikėjimo dalykuose visada klausysias popiežiaus, o valstybei visada būsiąs ištikimas ir lojalus. Dvidešimt metų kalbą ir rašąs Torine. Jei būtų surastas nors vienas žodis, kurs galėtų nepraeiti per valdžios cenzūrą, tegul jis būna nubautas, bet jei yra nekaltas, tai tegul valdžia netrukdo jam pasiimto darbo dirbti.

Abudu ministrai pasivaduodami kaltino kun. Bosco, bet jis kiekvieną kaltinimą atrėmė, ministrai neturėjo kuo pasiremti. Galop grafas Cavour ir sako:

— Tamstą visada laikiau tauriu žmogumi, todėl norėčiau, kad visi tie įtarinėjimai būtų likviduoti.

Ir vidaus reikalų ministeris padarė tokį pat sprendimą. Šis gi labiausiai už visus spaudė kun. Bosco ir jį pamišėliu vadino (pats ministeris greit pateko į pamišėlių ligoninę). Abudu palydėjo kun. Bosco iki durų ir pažadėjo ateičiai savo draugystę.

Kun. Bosco grįžo namo lengva širdžia, nes nuo jos buvo nukritęs didelis akmuo. Jis vėl pasinėrė į darbus, nes vaikai daugėjo, mokyklos plėtėsi, o patalpos vis siaurėjo ir siaurėjo. Bet dabar jis jau buvo nebe vienas, nes vienas po kito šventinosi kunigais jo mokiniai ir didėjo eilės saleziečių, kurie uoliai gilinosi į savo tėvo dvasią ir auklėjimo būdus. Jie norėjo tapti jo vertais sekėjais. Jų uolumas stiprino visą veiklą.

LIURDO STEBUKLAI

A. Tyruolis

BEVEIK vienas iš nuostabiausių išgijimų Liurde šiais laikais atsitiko su berniuku, kuriam dabar 15 metų. Jis vadinasi Guy Leydet ir su savo tėveliais gyvena Saint-Etienne (tėvelis profesoriauja biznio kolegijoje). Iki penkerių metų vaikas buvo normalus, bet paskum susirgo akutiniu meningoencefalitu, tai yra liga, kuri suardo nervų sistemą. Vaiko rankos ir kojos buvo paralyžuotos, jį tampė konvulsijos ir epileptiniai priepuoliai, jam buvo visiškai atimtas protas. Jis net nebepažino savo tėvų, jo kalba buvo nebepanaši į kalbą, tik garsų švokštimas. Taip truko dveji metai. Tėvai turėjo milžiniškų išlaidų, bet vaiko nepagydė.

Pagaliau jie nuvyko į Liurdą. Berniukas buvo panertas į Liurdo vandenį. Motina, baimės perimta, stovėjo šalia, bijodama, kad vaikas vėl nepradėtų konvul-

sijose tampytis. Bet kai jis jai buvo atiduotas atgal, kažkas nepaprasto įvyko.

Berniukas atidarė akis, ištiesė savo rankutes į motiną ir aiškiai vaiko balsu šūktelėjo: "Mama." Ir jis pradėjo skaičiuoti savo pirštus, išvardindamas vieną po kito, kaip tai daro prancūzų vaikai.

Kai tėvai su vaiku grįžo namo, daktaras bemaž nebegalėjo atpažinti savo buvusio ligonio.

Kasdien gieda *Te Deum* už vaiko sveikatą

Berniuko protas greit atsitaisė, ir jis jau galėjo mokytis skaityti ir rašyti ir žaisti su kitais vaikais. Praėjus metams po išgijimo, 1947 m. rugsėjo 26 d. jį tyrė 40 daktarų Medicinos Biure. Paryžiaus vaikų ligų specialistas dr. R. Dailly tyrė jį dvi valandas, po to pareiškė, kad vaikas normalus ir sveikas.

Daktarai betgi laužē sau galvas, ko kiais smegenimis vaikas galējo protauti, nes senieji minētos ligos buvo visiškai sunaikinti, o naujų niekas nejdēs.

Kaip ten bebūtū, atvejis buvo viršgamtnis, ir visi 40 daktarū pagaliau pareiškē, kad vaikas buvo stebuklingai išgijēs. Tačiau šis atvejis stebuklu nebuvopaskelbtas, nes trūko pažymējimų daktarū, kurie anksčiau berniukā gydē. Jie buvo griežtai atsisakē juos iteikti.

Bet tėvai buvo laimingi, kad jų vaikas vēl sveikas ir laimingas. Dēl to, pasakē motina, jie kasdien namuose giedā Te Deum padēkos himnā.

Nelaiminga medžioklē

Nemažiau nuostabus yra ir Fernanddo Legrando išgijimas, įvykęs lygiai prieš 25 metus. Dabar jis turi per 50 me-

šēši vyrai ikēlē jī iš automobilio į pilgrimū traukinį, nes ligonis visiškai nebegalējo pajudēti. Kelionē buvo nežmoniškai sunki.

Dabar niekas nebegali jo pralenkti

Jī lydējo į Liurdā jo vietinis gydytojas ir itikino Medicinos Biurā paskirti šiam atvejui tirti gydytoją. Legrando vietinis gydytojas dr. Decrette ir biuro paskirtasis dr. Clement nuējo į ligoninę, kur Legrandā rado ką tik grīžusį iš pirmosios maudynēs.

Dr. Clement išēmē jo dešiniąją koją iš gipso ir bandažū ir pamatē, kad jī visai nesutinusī ir sausa. Pats Decrette negalējo suprasti, nuo kada tai atsitiko. Ligonis gi atsakē, kad tuoj po jo išmaudydymo Liurdo vandenį. Kai jis buvęs pa-

Svč. Panelės Marijos Stebuklingas Pasirodymas Bernadetai

tų ir gyvena viename nedideliame miestely netoli Paryžiaus. Jis yra batsiuovys, ir nevienas jo klientas prašo papasakoti nepaprastą išgijimą.

Kartą, jaunas būdamas, Legrandas turējo nelaimingą atsitikimą bemedžiojant, ir teko amputuoti jo kairiosios kojos žemutinąją dalį. Nors po operacijos ir atsigavo, bet stiprūs skausmai likusios kojos daly ēmē kankinti. Ištyrus rastas polineuritas, kurs pažeidē nugarkaulio nervus ir nugaros smegenų mazgā.

Buvo pritaikintas geriausias gydymas, bet Legrando liga vis didējo: kojos liko gangrenuotos, labai sutino, visas kūnas bebuvopanašus į skeletā. Žmogus kentējo baisias kančias, ir jo sužadētinē itikino jī vykti į Liurdā.

nertas į tą vandenį, valandēlei pajutēs mirštamą skausmā, tartum jo rankos ir kojos būtų sutrupėjusios į gabalėlius. Paskum stipri šilima perējusi per visā kūnā, jis galējēs kojas lenkti, skausmo nebejutēs.

Dr. Devrette, ilgā laikā matēs šio ligonio padēti ir kančias, tai sužinojēs, iš nustebimo kelias minutes nē kalbēti nebegalējēs. O Legrandas buvo visiškai pasveikēs. Po to jis kasmet atvykdavo į Liurdā patarnauti kitiems ligoniams — eiti brankardieriaus pareigū.

Legrandas su didele pagarba ir padēka mini savo išgijimą ir didžiujosi savo kojomis, kurios esančios greitos kaip zuikio. Joks brankardierius dabar jo nebegalīs pralenkti.

Su Mūsų Bendradarbiais

Marijonų Bendradarbių Draugijos Garbės Narė

A. † A.

GRASILDA RAVICKIENĖ

A. a. Grasilda pasimirė Viešpatyje sausio 4 d., 1956 m. Gyveno 15 Noble St., New Britain, Conn.

Tėvai Marijonai už a. a. Grasildos sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Garbės Narė

A. † A.

MATILDA GINTALAS

A. a. Matilda pasimirė Viešpatyje sausio 16 r., 1956. Palaidota šv. Kazimiero kapinėse Chicagoje, Ill. Gyveno 4526 S. Fairfield Ave., Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Matildos sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Amžinas Narys

A. † A.

JUOZAS DEGUTIS

A. a. Juozas pasimirė Viešpatyje lapkričio 25 d., 1955 m. Gyveno 1880 Trowbridge Ave., Hamtramck, Michigan.

Tėvai Marijonai už a. a. Juozo sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Garbės Narys

A. † A.

MIKOLAS BURBA

A. a. Mikolas pasimirė Viešpatyje lapkričio 23 d., 1955 m. Gyveno 224 W. Main St., Westville, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Mikolo sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Metinė Narė

A. † A.

STANISLOVA BUCIUS

A. a. Stanislova pasimirė Viešpatyje sausio 21 d., 1956 m. Palaidota šv. Kazimiero kapinėse Chicagoje, Ill. Gyveno 929 W. 33 Pl., Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Stanislovos sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Amžinas Narys

A. † A.

S. BALCIUNAS

A. a. S. Balciunas gyveno 28 Porter St., Brockton, Mass.

Tėvai Marijonai už a. a. S. Balciuno sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

Maldos Apaštalavimas

Bendroji intencija balandžio mėn. 1956 m.

PAGARBA PAŠAUKIMAMS

Jungtinių Amerikos Valstybių katalikai kunigus, vienuoles ir vienuoles laiko labai augštoje pagarboje. Bet tie, kurie pasisako, kad stoja į vienuolyną arba į seminariją savo tėvų, giminių ir draugų sutinkami labai karštais ir maišytais jausmais. Vieni labai giria ir tenkinasi jų tokiu užsimojimu. Kiti gi jaučia, kad tie jaunuoliai savo gyvenimą numeta šalin, savo talentus užkasa, per daug aukojasi.

Tokios kalbos dažnai pasikeičia kaip jaunuoliai išvažiuoja į seminariją ar vienuolyną. Bet tie, kurie pradžioje taip kalba turėtų savo sąžines gerai perkratinti. Jie, irgi yra kviečiami būti dosniais ir save užmiršti, kai šeimoje atsiranda pašaukimas. Be to, mes visi galime padidinti mūsų pagarbą pašaukimams, padaryti ją visuotinesnę ir tobulesnę mėgindami geriau išsisamonėti, kad pašaukimas yra pakvietimas dirbti kartu su Kristumi sielų išganymui. Jei mes pažįstame ir gerbiame Kristų, pažinsime ir gerbsime Jį tuose, kuriuos Jis yra išsirinkęs.

Ypatinga Misių Intencija

UŽ MISIJONIERIUS KORĖJOJE

**Balandis — KRISTAUS KANČIOS
MĖNUO**

ŠV. JURGIS — balandžio 23 d.

Šv. Jurgis, narsus senosios Romos imperijos kareivis, yra lietuvių labai pamėgtas. Kaikurie mano, kad šis Anglijos šventas globėjas buvo tik legendų herojus, tačiau mes žinome, kad jis buvo Diolekciono pulkų kareivis, už tikėjimą atidavęs savo gyvybę. Kadangi jis atsisakė

aukoti stabams, jis buvo nukankintas ir galva jam nukirsdinta 303 metais Nikomedijoje.

Šv. Jurgis paprastai atvaizduojamas kaip riteris nuduriant smaką. Tai simbolizuoja, kad jis nugalėjo blogį.

MĖNESIO LAVINIMASIS

Dažnai melstis ir prašyti Dievo, kad mus sustiprintų užėjus pagundoms.

NURODYMAI PROMOTORIAMS

Mielas Promotoriau:

Pereitą kartą rašėme apie Mišių kanoną ir nurodėm, kad tai yra tarsi maldų rėmai Konsekracijai. Šiomis maldomis užsibaigia ir Mišių aukos dalis. Telioka tik Komunijos išdalinimas užbaigti Mišių ritualui.

Be aukos nebūtų Komunijos. Tą faktą jau esame anksčiau pabrėžę. Šv. Komunija yra Aukos Pokylis.

Kad geriau tą visą suprastumėm įsižiūrėkime į pirmąsias Senojo Įstatymo aukas. Šios aukos buvo Naujojo Įstatymo aukos — Mišių Šventų — simbolis. Žydai paaudavo avį, jautį ar ožką. Aukos kraujui išsiliejus ant altoriaus, kūnas dažnai būdavo iškeptas ir suvalgytas.

Tai išrodytų šventvagystė. Tačiau reikia atsiminti, kad aukos buvo daromos atsiprašyti už nuodėmes. Dievui priėmus auką žmogui vėl būdavo gražinamos per nuodėmę prarastos teisės. Jis vėl tapdavo Dievo šeimos nariu.

Aukos pokylis buvo prarastų teisių gražinimo simbolis. Tie, kurie kartu valgo prie stalo yra šeimos galvos vaikai ar draugai.

Todėl Senajame Įstatyme Aukos Pokylis buvo atleidimo ir vienybės simbolis. Tėvas atleidžia už nusikaltimus. Visa Dievo šeima sėdi prie vieno stalo, gyvena po vienu stogu.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Pranciškonai atidaro Šv. Antano kolegiją.** Lietuviai pranciškonai, norėdami labiau išplėsti savo veiklą už tėvynės ribų ir paruošti kunigų išlaisvintai Lietuvai, pasiryžo šiais metais atidaryti savo gimnaziją (High School) — Šv. Antano Kolegiją. Mokyklai vietą parinko Kennebunkportą, Maine, kur jau yra centrinis vienuolynas ir vasarvietė prie pat Atlanto vandenyno.

• **Oskarai.** Hollywoode dalinant dovanas už geriausius pereinamųjų metų filmus ir vadinamąsias Oskaro statulėles aktoriams, filmų statytojams, režisoriams bei rašytojams, kovo mėn. 21 dieną viena premija atiteko ir amerikiečiui lietuviui filmuotojui Juozui Kižiui. Jis ją gavo už dokumentinę filmą, kuri vaizduoja atominės bombos sprogimo pasekmes specialiai bandymo tikslams statytam ir įrengtam miestelyje. Juozas Kižis, jau 25 metai dirbęs Foxo XX amž. filmų bendrovėje, šiuo metu, Kubos prezidento kvietimu, filmuoja tą kraštą. Juozas Kižis yra Marijonos Kižytės, Amerikos Lietuvių Tarybos Informacijos Biuro New Yorke vedėjos, brolis.

• **Sudegę saleziečiai - naujakuriai.** Lietuvių saleziečių naujai įgytoji jaunimo stovyklavietė — milionieriaus rezidencija — prie Cedar Lake ežero kovo 26 dienos rytą apie 8 val. gaisro sunaikinta. Padaryta nuostolių apie \$50,000.

Apie gaisrą telefonu iš Crown Point, Indiana, Draugui pranešė kun. Antanas Sabaliauskas. Gaisras greičiausiai bus prasidėjęs nuo žvakutės, kuri buvo uždegta tą rytą einant pas ligonį.

Iš lauko buvo pastebėta besiveržiantieji dūmai ir liepsna. Kadangi namas medinis ir viskas buvo labai sausa, tai liepsnos greit įsigalėjo. Namuose buvo kun. Antanas Sabaliauskas, kun. Vincas Endriūnas, kun. Petras Urbaitis. Jie tuoju iššaukė ugniagesius, kurių atvyko septynios mašinos iš Cedar Lake ir Crown Point. Dalis namo ir sienos išsaugotos nuo gaisro, tačiau kita dalis — sudegė. Sudegė baldai, rūbai, knygy-

nas, raštinė. Visame name šiuo metu nebegalima gyventi. Tėvai saleziečiai persikėlė į netoliese esantį sargų namuką.

• **Buv. kongresmanas Kerstenas,** lietuviams atmintinas savo energinga veikla tiriant Lietuvos ir kitų Pabaltijo valstybių pavergimą, bando gauti respublikonų partijos nominaciją senatoriaus vietai iš Wisconsin valstybės. Jo varžovas primary rinkimuose yra dabartinis sen. Wiley.

• **Popiežius Pijus XII domisi Lietuvos reikalais.** Popiežius Pijus XII drauge su kitų tautų delegacijomis, dalyvavusiomis jo 80 metų amžiaus sukakties iškilnėse, audiencijoje priėmė ir Vyriausiojo Lietuvos Išlaisvinimo komiteto delegaciją, kurią sudarė pats Vliko pirmininkas Jonas Matulionis ir Vykdomosios Tarybos pirmininkė Alena Devenienė. Šv. Tėvas, kalbėdamasis su lietuvių delegacija, gyvai domėjosi dabartine padėtimi sovietų okupuotoje Lietuvoje, reiškė tėvišką susirūpinimą dėl ten vykdomų Bažnyčios persekiojimų ir suteikė Apaštališkąjį palaiminimą visai kenčiančiai lietuvių tautai. Lietuvių delegacija vėliau buvo priimta Ypatingų Bažnyčios Reikalų kongregacijos sekretoriaus arikvyskupo Samore, su kuriuo tarėsi dėl įvairiais būdais Vatikano lietuviams teikiamos pagalbos bei moralinės paramos.

• **“Draugas”** šiemet rudenį minės 40 metų sukaktį, kuri bus sujungta su marijonų vienuolyno ir “Draugo” redakcijos pastatų pašventinimu.

• **Religinio Meno Parodos Premijos.** Kovo 25 d. dalyvaujant šimtainei meną mėgstančios visuomenės, buvo įteiktos premijos, kurias suaukojo kun. dr. J. Prunskis \$500, kun. A. Linkus, Šv. Kryžiaus parapijos klebonas, \$100 ir Lietuvių Dailės Institutas taip pat \$100. Kaip jau buvo skelbta pirmąją premiją laimėjo Vyt. Kasiulis \$300; kitas premijas po šimtinę, gavo dailininkai: Petravičius, Mončys, Augius ir Br. Jameikienė.

ŽINIOS *is katalikiskio pasaulio*

• **Nemokamai veža į bažnyčią.** Buffalo, N. Y., mieste sekmadieniais tarp 5 val. ryto ir 12 dienos nemokamai vežama autobusais į bažnyčią ir atgal namo. Tokią auką darė miesto susisiekimą parūpinanti Niagara Frontier Transit bendrovė.

• **898 vaikų apaštalai.** Detroito arkidiecezijoje 898 pasauliečiai, drauge su 1,165 seselėmis ir 324 kunigais, tikybos moko 64,284 vaikus. Arkivyskupas augštai įvertino jų darbą.

• **Filmuose padidėjo brutalumas, sadizmas.** Tokią išvadą priėjo senato komisija, kuri turinėjo jaunimo nusikaltimus ir kino įtaką. Ypačiai vadinamuose "Western" filmuose.

• **JT padeda vienuoliams.** Jungtinių Tautų Atstatymo agentūra paskyrė \$3,000 benediktinėms įrengti ligoninę Korėjoje. Pinigai bus sunaudoti seselių benediktinių vedamai ligoninei Taegu vietovėje.

• **Iš kinų kalėjimo į Chicagą.** Pas savo motiną į Chicagą atvyko Kinijos raudonųjų kalintas misionierius kun. Harold W. Rigney. Devynerius metus jau jis nebuvo lankęs Chicagos. Jį sveikino šimtai žmonių aerodrome ir gatvėse. Atskridęs į Chicagą nuvyko į Techny, savo vienuolyną, kur buvo išventintas. Dabar jis turi 55 metus amžiaus. Kinijoje buvo rektoriumi katalikų universiteto Peipinge.

Aerodrome jį sutiko motina, 77 metų amžiaus. Ji verkė iš susijaudinimo. Nežiūrint savo senyvo amžiaus, ji tris kartus buvo nuvykusi į Washingtoną prašyti, kad JAV vyriausybė išlaisvintų jos sūnų iš raudonųjų kalėjimo.

American Airlines lėktuvų linija ištiesė raudoną kilimą, sutikdama svečią, ir tuo kilimu nuėjo pasveikinti atvykstančio jo trys seserys.

Kai buvęs kalinys atvyko į savo vienuolyną, visi vienuoliai, drauge su juo nusiskubino į bažnyčią, kur buvo atgiedota Dievui padėkos giesmė. Tėvas Rigney pasakė trumpą pamokslą, dėkoda-

mas visiems už parodytą susirūpinimą kalinamo misionieriaus likimu. "Jeigu ne tas rūpestis, aš dar tebesėdėčiau kalėjime", — kalbėjo jis.

Pasilsėjęs tėvas Rigney yra pasiryžęs pavažinėti su paskaitomis, aiškindamas amerikiečiams apie tas didžias laisves, kuriomis žmonės čia džiaugiasi, ir apie komunizmo baisumą. Tėvas Rigney prasitarė, kad jis yra šalininkas socialinių reformų, rasių lygybės. Visi turi būti aprūpinti tinkamais butais ir mediciniška pagalba. Jis prisiminė, kad bolševikai jam kalbėjo, jog 10 metų komunizmas užimsias Ameriką.

• **Popiežių sveikino ir už geležinės Uždangos.** Savo 80 metų amžiaus sukakties proga popiežius Pijus XII gavo apie 25,000 sveikinimų. Atėjo sveikinimų net iš už Geležinės Uždangos. Tai nereiškia sovietinės okupacijos sušvelninimo, o tik liudija taip stiprias simpatijas šv. Tėvui, kad nesibijoma net rizikos jį pasveikinti. Tarp kitų augštų asmenų, popiežių sveikino: Eisenhoweris, karalienė Elzbieta, Trumanas, Churchillis, Belgijos, Danijos, Olandijos karaliai, Etiopijos ir Japonijos imperatoriai, Irano ir Jordano šachai, Monako princas Rainier.

• **Atsivertęs raudonasis.** Buvęs aktyvus raudonųjų simpatikas, vėliau atsivertęs į katalikybę ir tapęs kunigu — Joseph Vadakan — darbuojasi Indijoje, Malabare. Jau besiruošdamas kunigystei jisai Indijoje suorganizavo prieškomunistinį frontą su 2,000 organizacinių branduolių visoje Malabaro valstybėje. Jis nugalėjo komunistus municipaliniuose rinkimuose, sutelkdamas darbininkų unijas, kaimiečių kooperatyvus, tarnybų biurus, suaugusių mokyklas, kaimų pramonės organizacijas. Jis sėkmingai organizavo pasipriešinimą komunistų propagandai tarp mokytojų. Komunistai grasė jį nužudyti ir ėmė skleisti melagingus gandus, kad jis esąs JAV apmokamas agentas.

MARIAN HILLS SEMINARY

Clarendon Hills, Ill.

1956. III. 3.

Gerbiamas Rēmėjau(a),

Jūs remiate visus gerus darbus. Ypatingai Tėvai Marijonai jaučia Jūsų pagalbą savo veikloje. Už tai mes reiškiame Jums nuoširdžią padėką. Šiandien norėtume kreiptis į Jus ne savo reikalu, bet tų, kurie gyvena kankinių gyvenimą. Mes gauname iš Sibiro laiškų, kuriuose prašoma pagalbos. Keletas kunigų prie Vorkutos, Sibire, sunkiausiose gyvenimo sąlygose dirba pastoracijos darbą ne tik tarp savųjų, bet ir tarp svetimtaučių, kurių skaičius tik toje vietoje siekia daugiau kaip 30,000.

Mes norime surinkti šiek tiek aukų, kad galėtume sušelpiti tuos nelaiminguosius už geležinės uždangos. Nepaprastai yra brangūs siuntiniai į komunistinius kraštus. Bet mes tik tiek galime pasidžiaugti, kad vis dėlto yra galimybė juos pasiųsti.

Kai Jūs aukojate, remdami visus gerus darbus, tai ši auka tikrai bus už viską brangesnė, nes ji eis gelbėti tų, kurie kenčia dėl Dievo už Kristaus mokslo skelbimą ir už gelbėjimą savosios Tėvynės.

Neskanus yra duonos kąsnis, nemalonus pavasario vėjas, kai žinai, jog tavo broliai ir seserys kenčia ir laukia pagalbos iš laisvojo pasaulio. Mes visi suprantame, koks yra šventas darbas gelbėti anuos nelaiminguosius. Todėl ir drįstame kreiptis į Jus Dievo ir artimo meilės vardu.

Su gilia pagarba ir dėkingumu

Kun. St. Saplys, MIC.